

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
za
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

TUŽITELJ:

SLAVKO GOTOVAC, OIB: 51981991511, Kaštel Lukšić, Rušinac 3, zastupan po punomoćniku Miji Jeličiću i Marini Bosnić, odvjetnicima iz Splita

TUŽENICI:

1. STEČAJNA MASA IZA ITS d.o.o. za ugostiteljstvo i turizam u stečaju, Split, OIB: 67393235251 zastupano po stečajnoj upraviteljici Meri Šitić iz Splita Šime Ljubića 7, oboje po punomoćniku Jadranki Meštrović, odvjetnici iz Zagreba

2. GRAD SPLIT, Obala kneza Branimira 17, Split, OIB 78755598868, zastupan po punomoćniku gradonačelniku Ivici Puljak

U postupku pod brojem: P 707/2018

ODGOVOR NA REVIZIJU TUŽENIKA AD 1.

Ovim putem tuženik u zakonskom roku podnosi odgovor na reviziju tužitelja od 1. prosinca 2023. godine. protiv pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem Pž –2171/2021-5 od 29.studenoga 2022. godine.

Revizija je u cijelosti neosnovana sve iz razloga kako slijedi:

I.

U skladu s člankom 385. a stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22 - dalje: ZPP-a), Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustit će reviziju i ako stranka učini vjerojatnim da joj je u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku zbog osobito teških povreda odredaba parničnog postupka ili pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno kakvo temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i da se stranka na te povrede, ako je to bilo moguće, već pozivala u nižestupanjskom postupku.

Postupajući u skladu s člankom 385. a stavka 2. ZPP-a revizijski sud je dopustio reviziju s obzirom da je po mišljenu naslovnoga suda tužitelj učinio vjerojatnim da je u drugostupanjskom postupku zbog osobito teške povrede odredaba parničnog postupka, sadržane u članku 375. stavka 1. ZPP-a, povrijeđeno temeljno ljudsko pravo na pravično (pošteno) suđenje, zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, a koje obuhvaća i pravo na **obrazloženu sudsku odluku**, te da u konkretnom slučaju odluka drugostupanjskog suda **ne sadrži razloge o tome s kojim ispravama i u kojem dijelu su te isprave u proturječnosti s izrekom pobijane drugostupanjske odluke, odnosno u čemu se sastoji ta proturječnost**, a povodom koje bitne povrede odredaba postupka je drugostupanjski sud primijenio odredbu članka 373. a ZPP-a i preinačio prvostupanjsku presudu na način da je odbio tužbeni zahtjev tužitelja.

Drugostupanjski sud pobijanom presudom ustvrdio je da iz **Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. (str. 54. do 55.spisa)** proizlazi da njime ITS d.o.o. (pravni prednik prvotужenika) ustupa, a Slavko Gotovac preuzima potraživanje koje ITS d.o.o. ima prema HNK Split i Gradu Splitu u protuvrijednosti 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama i svim drugim pravima Poslovni broj: 3 Pž-2171/2021-55 koja ITS d.o.o. ima prema naprijed navedenim dužnicima HNK Split i Gradu Splitu. Dakle, predmet cesije je protuvrijednost iznosa od 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama i svim drugim pravima koja ITS d.o.o. ima prema naprijed navedenim dužnicima HNK Split i Gradu Splitu. S druge strane, tužitelj tužbenim zahtjevom traži utvrđenje da je temeljem Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. tražbina koju pravni sljednik društva ITS d.o.o. **ima prema Gradu Splitu temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. trenutkom sklapanja Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007. s cjelokupnim glavnim i sporednim potraživanjima u cijelosti prešla na tužitelja Slavka Gotovca.**

Dakle, **tražbina iz tužbenog zahtjeva (tražbina koju pravni sljednik društva ITS d.o.o. ima prema Gradu Splitu temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.) nije tražbina iz Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. (protuvrijednost iznosa od 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama i svim drugim pravima koja ITS d.o.o. ima prema dužnicima HNK Split i Gradu Splitu).** Tužitelj je eventualno mogao tražiti utvrđenje da je tražbina u protuvrijednost iznosa od 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama temeljem Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. prešla na njega kao cesionara, budući da se radi o cesiji umjesto ispunjenja iz čl. 88. st. 1. ZOO-a. **Međutim, prihvatanju tužbenog zahtjeva kako ga je tužitelj postavio nije bilo mjesta, upravo iz razloga jer se ne radi o tražbini iz Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.**

Stoga je nejasno što u sudskoj odluci nije dobro obrazloženo, razvidno je da se radi o dvije različite tražbine na različitim temeljima te da je tužitelj definitivno pogrešno postavio tužbeni zahtjev.

Drugostupanjski sud čak i navodi eventualno ispravan pravni put (da je tužitelj trebao tužiti da se utvrdi tražbina temeljem predmetnog ugovora o cesiji a ne tražbina temeljem presude iz postupka Pi-709/13) dakle proturječnost prvostupanjske presude je jasno navedena: da nije moguće da se usvoji petit tužbenog zahtjeva koji glasi:

„utvrđuje se da je temeljem Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007. koji je ovjeren pred javnim bilježnikom Jagodom Makelja-Šuljić u Splitu 6. rujna 2007. pod poslovnim brojem OV-12908/07, kojeg su zaključili trgovačko društvo ITS d.o.o. Split kao pravni prednik tuženika pod 1 / Stečajne mase iza ITS d.o.o. za ugostiteljstvo i turizam u stečaju, Split, Šime Ljubića 7, OIB 67393235251 s jedne strane kao ustupitelj i tužitelj Slavko Gotovac, Rušinac 3, Kaštel Lukšić, OIB 51981991511 s druge strane kao primatelj ustupanja, potraživanje koje tuženik pod 1/ ima prema tuženiku pod 2/ Gradu Splitu,

Obala kneza Branimira 17, Split, OIB 78755598868, temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. trenutkom sklapanja Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.g., s cjelokupnim glavnim i sporednim potraživanjima, u cijelosti prešlo na tužitelja Slavka Gotovca“ (točka I. petita tužbenog zahtjeva i preinačene presude kojom je isti usvojen);

Radi se o dvije različite pravne i činjenične osnove koje se temelje na različitim ispravama stoga je izreka preinačene presude svakako proturječna.

Tražbina na temelju pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu Pi-709/13 i Ugovora o ustupu potraživanja (cesije) nije mogla prijeći na tužitelja jer je ustupitelj tražbine pravna osoba ITS d.o.o. brisana iz sudskog registra koja je prestala postojati **a tužitelj svoju tražbinu nije prijavio u stečajnom postupku** dok se o stečajnoj masi može raspravljati isključivo po pravilima Stečajnog Zakona, a isto potraživanje se ne može utvrdi naknadno temeljem kombinacije osnova sporne cesije i presude, poglavito u pogledu svega što se između sklapanja ugovora o ustupu potraživanja i pravomoćnosti sudske odluke na kojoj se temelji sudski zahtjev dogodilo u promjenama statusa kako pravnih osoba tako i njihovih zakonskih zastupnika (za daljnje se upućuje na sadržaje žalbi tuženika ad.1. i tuženika ad.2. protiv prvostupanjske presude da bi se izbjeglo opetovano ponavljanje).

II.

Tužitelj u Reviziji navodi više puta navodi da: „da ovdje nije spor o identitetu tražbine iz Ugovora o ustupanju i tražbine iz presude Pi-709/13, nego o sporu o pravu tužitelja da temeljem Ugovora o ustupanju tražbine od 5. rujna 2007.g. naplati tražbinu iz presude Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.g. koju tuženik pod 1/ ima prema tuženiku pod 2/ i dr., koja je prešla na tužitelja trenutkom sklapanja Ugovora o ustupu od 5. rujna 2007.g. te da je nejasno zbog čega sud drugog stupnja spor svodi na pitanje o identitetu tražbine“.

Odgovor je da je tražbina predmet spora a da je netočno utvrđen identitet iste su jedan je od žalbenih razloga koje su oba tuženika naveli, nejasno je jedno zašto se predmetno „ne bi trebalo ispitati“.

Tužitelj u Reviziji navodi više puta navodi da: „To što je dosuđen iznos tek nešto niži od cjeline ugovorene tražbine u Ugovoru o ustupanju tražbine i to što je iznos u Ugovoru izražen u protuvrijednosti deviza, a u presudi u kunama, ne znači da se ne radi o istoj tražbini“.

Sam iznos tražbine je samo jedan dio u ispitivanju valjanosti tuženici su se pozivali da se tražbina ne može temeljiti na cesiji, da je ugovor ništetan, da je u protivnosti s pozitivnim pravnim propisima a ujedno su i osporili valjanost iste.

Tužitelj paušalno izvlači po jedan navod iz žalbi tuženika ad 1. i tuženika ad 2. tvrdeći da je „baš to suština žalbe“ te da je sud prekoračio ovlasti budući da niti jedan tuženik nije osporio identitet tražbine pa je odlučujući o istome sud prekoračio svoje ovlasti.

Gotovo cijela revizija svodi se na pitanje o **identitetu tražbine**, identitet tražbine ne mijenja se njezinim ustupanjem i sva prava koja je za naplatu predmetne tražbine imao ustupitelj, ima i primatelj tražbine a promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa je nejasno na što se točno tuženik poziva budući da su oba tuženika osporavala **osnov na kojem se temelji, iznos i valjanost tražbine** i upravo je to argument sa kojim se drugostupanjski sud složio, **tražbina iz tužbe nije tražbina iz isprava na kojima se tužba temelji**.

Za daljnje se upućuje na sadržaje žalbi tuženika ad.1. i tuženika ad.2. da bi se izbjeglo opetovano ponavljanje tuženici su se i tijekom postupka i u žalbi definitivno pozivali da tražbina nema valjan osnov i da se na takvoj cesiji ne može temeljiti tužbeni zahtjev.

I sam fokus na sam identitet je bespredmetan jer je drugostupanjski sud odlučio upravo u okvirima žalbi tuženika koji napadaju tražbinu iz svih osnova a posebno u pogledu da tražbina iz tužbenog zahtjeva nije ista tražbina kao ona iz Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. godine.

Točkom 7. rješenja kojim se dopušta revizija određeno je da je u svezi pravnih pitanja i ostalih povreda temeljnih ljudskih prava koja su naznačena u prijedlogu, a budući da prijedlog ne sadrži dostatne i relevantne razloge o njihovoj važnosti za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni odnosno o vjerojatnosti povrede temeljnog prava, na temelju iste zakonske odredbe **uzima se da je u tom dijelu prijedlog povučen.**

Tužitelj je dozvolu za podnošenje revizije tretirao kao pravo na žalbu te mnogo toga što navodi uopće nije revizijsko pitanje i diskutiranje o istome, izašao je iz okvira raspravljanja o dopuštenom revizijskom pitanju temeljem odredbe čl. 382. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (ZPP), na osnovi Rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revd-1240/2023-2 od 5. rujna 2023.g. kojim je dopušteno podnošenje revizije, ponovno navodeći utvrđenje činjenice, dokaze, iskaze i sadržaje isprava, pa se tuženik nema potrebu očitovati na navode vezane za sam proces i izvođenje dokaza pred prvim stupnjem (veći dio revizije).

III. REVIZIJSKA PITANJA

A

Je li sud drugog stupnja, odlučujući o žalbi tuženika protiv prvostupanjske presude, ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti primjenom odredbe čl. 354.st.2.toč.11. ZPP-a, u situaciji kada tuženici nisu isticali tu povredu, prekoračio svoje ovlasti i povrijedio pravo tužitelja na pravično suđenje zajamčeno odredbama čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH?

Pod I. i II. pojašnjeno je i dokazano upućivanjem na sadržaj predmeta i obje žalbe- da su upravo tuženici isticali upravo povredu na kojoj se temelji pobijana presuda (bez obzira na naziv i inzistiranje na terminima kojima se tužitelj služi poput „identitet tražbine“).

B

Je li sud drugog stupnja u situaciji kada je preinačio prvostupanjsku presudu uz tvrdnju da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl.354.st.2.toč.11. ZPP-a zbog toga što izreka prvostupanjske presude proturječi ispravama u spisu, dužan obrazložiti zašto smatra da pojedine isprave u spisu na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev ne opravdavaju donesenu prvostupanjsku presudu i je li sud drugog stupnja tada dužan obrazložiti zašto pojedini dokaz ili ispravu ocjenjuje drugačije od ocjene koju je u tom smislu i u tom slučaju dao sud prvog stupnja povrijedio pravo tužitelja na pravično suđenje zajamčeno odredbama čl 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH?

Tuženik Ad1 drži da je prvostupanjski sud jasno i precizno obrazložio zašto tražbina iz tužbenog zahtjeva (tražbina koju pravni sljednik društva ITS d.o.o. ima prema Gradu Splitu temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.) nije tražbina iz Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. (protuvrijednost iznosa od 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama i svim drugim pravima koja ITS d.o.o. ima prema dužnicima HNK Split i Gradu Splitu).

C

Je li sud drugog stupnja u situaciji kada se sud prvog stupnja nije upustio u ocjenu dokaza jer je ta činjenica među strankama bila nesporna tijekom prvostupanjskog postupka, te u situaciji kada je sud prvog stupnja dokaz ocijenio na jedan način,

a drugostupanjski sud zauzima drugačiji stav o toj činjenici, dužan u tom slučaju omogućiti protivnoj stranci sudjelovanje u postupku temeljem jamstva prava pristupa sudu, načela neposrednosti i načela otvorenog pravosuđenja, te je li dužan precizno i jasno obrazložiti zbog čega ne uzima u obzir da je određena činjenicama među strankama bila nesporna tijekom postupka i je li u suprotnom povrijedio pravo tužitelja na pravično suđenje zajamčeno odredbama čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH?

Drugostupanjski sud u konkretnom slučaju nije drugačije cijenio dokaze i činjenice kako to tužitelj navodi već se brinuo o konkretnoj primjeni materijalnoga i postupovnog prava te je utvrdio je da je prvostupanjski sud **ispravno cijenio činjenice ali je iz njih izveo pogrešan zaključak** proturječan ispravama u spisu (točka 10. i 11. pobijane presude), niti jedan dio presude PŽ-2171/2021-5 se ne bavi pogrešnim utvrđenjima prvostupanjskog suda (točka 9. potvrđuje sva bitna utvrđenja nižestupanjskog suda).

Zakonom o parničnom postupku, člankom 373. jasno je navedeno da će drugostupanjski sud preinačiti prvostupanjsku presudu ako je prvostupanjski sud **pogrešno ocijenio isprave** ili posredno izvedene dokaze ili ako je odluka je prvostupanjskog suda utemeljena isključivo na tim dokazima te ako je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio isprave ili posredno izvedene dokaze, a odluka je prvostupanjskog suda utemeljena isključivo na tim dokazima što je upravo bio slučaj u ovome predmetu i pobijanoj presudi stoga su neutemeljeni navodi tužitelja da mu je uskraćeno pravo na raspravljanje pred sudom i analogno tome na sudsku zaštitu, povrijeđeno načelo usmenosti a dostavljana sudska praksa **nije identična procesno-pravna situacija kako tužitelj navodi**.

D

Predstavlja li propust ili nedostatak obrazloženja drugostupanjske sudske odluke u kojem precizno i jasno iznosi činjenice na kojima sud drugog stupnja temelji svoju odluku, bitnu povredu odredaba postupka iz čl.354.st.2.toč.11. ZPP-a i je li uslijed tog propusta stranci povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno odredbama čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH?

Obrazloženje je jasno i precizno.

E

Može li sud drugog stupnja mijenjati ocjenu izvedenih dokaza koje je utvrdio sud prvog stupnja bez provođenja rasprave pred sudom drugog stupnja i bez omogućavanja stranci da se izjasni o stajalištima koja se zauzimaju pred sudom drugog stupnja i je li uslijed tog propusta stranci povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno odredbama čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH?

Ocjena dokaza nije mijenjana, utvrdio je da je prvostupanjski sud ispravno cijenio činjenice ali je iz njih izveo pogrešan zaključak.

Za kraj se napominje da da ovih pet postavljenih revizijskih pitanja (A+B+C+D+E) u načelu predstavljaju jedno do maksimalno dva uobličena na različit način, a čl.6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH koriste se više kao pravo na žalbu koje tužitelju procesno ne pripada.

Tužitelju pobijanom presudom nije uskraćeno pravo na sudsku zaštitu, presuda nema proturječnosti (posebno u pogledu priloženih isprava), tužitelju nisu povrijeđena prava u skladu s čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i čl. 29.st.1. Ustava RH.

Slijedom navedenog tuženik ad 1. predlaže Vrhovnom sudu Republike Hrvatske reviziju tužitelja odbiti kao neosnovanu i obvezati tužitelja na snasjanje troškova postupka.

Prilog: Rješenje o utvrđenim tražbinama u postupku St 596/2017 od 7.9.2017. godine

Popis troška:

Odgovor na prijedlog za dopuštenje revizije 6369 bodova/ 12.738,00 eur + PDV 25%

Tuženik ad 1. po punomoćniku:

U Zagrebu, 15.01.2024. godine